

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce **B. V.**, zast. JUDr. Tomášem Sokolem, advokátem se sídlem Praha 2, Sokolská 60, proti žalovaným **a) Úřadu práce Kutná Hora**, se sídlem Kutná Hora, Benešova 70, **a b) Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem Praha 2, Palackého 2, v řízení o žalobě proti bližší neurčenému rozhodnutí, o kasační stížnosti zástupce žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze č. j. 45 Ca 33/2005 – 39 ze dne 21. 3. 2006,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením ze dne 21. 3. 2006, č. j. 45 Ca 33/2005 - 39 zprostil Krajský soud v Praze Mgr. Ing. Pavla Bezoušku, advokáta se sídlem 286 01 Čáslav, Žižkovo nám. 2, zastupování žalobce v předmětné věci. Současně soud ustanovil zástupcem žalobce pro toto řízení i pro řízení o kasační stížnosti JUDr. Tomáše Sokola, advokáta se sídlem Praha 2, Sokolská 60.

Uvedené rozhodnutí odůvodnil soud tím, že dne 13. 7. 2005 obdržel přípis ustanoveného advokáta Mgr. Ing. Pavla Bezoušky, v němž žádá o zproštění ustanovení v předmětné věci, neboť žalobce proti jeho osobě uplatnil žalobu na ochranu osobnosti. Žaloba byla sice zamítnuta, jmenovaný je však přesvědčen, že by za této situace nemohl jeho zájmy řádně hájit. Dne 14. 7. 2005 obdržel krajský soud kasační stížnost žalobce

proti svému usnesení ze dne 30. 6. 2005, v níž tento mimo jiné vyjádřil nesouhlas s ustanovením Mgr. Ing. Pavla Bezouška advokátem a požádal o ustanovení advokáta se sídlem v Praze, neboť řada advokátů z okresů Kutná Hora a Kolín se podle jeho názoru podílela na jeho politické represi. Tato kasační stížnost byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2006, č. j. 4 Ads 76/2005 – 59. Žádost ustanoveného advokáta posoudil soud ve světle ust. § 20 odst. 2 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii (dále jen „zákon o advokacii“) a dospěl k závěru, že jeho žádost je důvodná. Výrokem I. napadeného usnesení proto vyhověl jeho žádosti o zproštění povinnosti zastupovat žalobce v tomto řízení, výrokem II. pak rozhodl o ustanovení advokáta JUDr. Tomáše Sokola.

Proti tomuto usnesení podal ustanovený zástupce JUDr. Tomáš Sokol (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost. Dle jeho přesvědčení rozhodl soud výrokem II. usnesení nesprávně, neboť právní zastupování žalobce není dle jeho názoru možné. Krajský soud v Praze podle něj nezohlednil důvody ustanoveného právního zástupce, a to pokud jde o možnost právního zastupování výše uvedeného žalobce. Na základě konkrétních skutečností a důvodů uvedených v usnesení ze dne 10. 1. 2006 byl stěžovatel zproštěn právního zastupování žalobce v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod čj. 7 C 60/93. Z důvodu porušení základních zásad výkonu advokacie podle ust. § 20 odst. 2 zákona o advokacii proto shledává jakoukoli spolupráci mezi ním a žalobcem nemožnou.

Kasační stížnost opřel stěžovatel o důvod vymezený v ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť považuje napadené usnesení za nepřezkoumatelné, tj. neopírající se o důvody, na základě kterých lze učinit určitý závěr. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení Krajského soudu v Praze ve výroku II. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu uplatněných stížních bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel vytýká usnesení krajského soudu, konkrétně výroku pod bodem II., nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku jeho důvodů. Tato námitka je zcela neopodstatněná. Již dříve řešil Nejvyšší správní soud otázku, zda je nutné odůvodňovat usnesení, jímž soud žádost o ustanovení advokáta zamítá, či zda na toto usnesení dopadá ustanovení § 55 odst. 4 s. ř. s., tzn. že odůvodnění není třeba. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dospěl v usnesení ze dne 25. 4. 2006, č. j. 8 As 21/2005 - 101, publ. pod č. 1006/2007 Sb. NSS k závěru, že posouzení zákonných podmínek pro ustanovení zástupce žalobci (§ 35 odst. 8 s. ř. s.) *předpokládá určitou činnost a postup soudu vyúsťující v úvahu a závěr, který může postavení účastníka řízení významně ovlivnit. Případné negativní rozhodnutí může ve svých důsledcích znamenat, že účastník řízení... nebude moci v řízení pokračovat.* Usnesení, jímž bude žádost účastníka řízení zamítnuta, proto musí být odůvodněno, byť jen *stručnou, ale zřetelnou úvahou, která vedla soud k závěru, že žadatel podmínky uvedené v zákoně nesplňuje.*

Pokud zde existovaly pochybnosti ohledně nutnosti odůvodnit zamítavé usnesení o žádosti o ustanovení advokáta, pak tyto jistě neexistují pokud jde o usnesení, jímž se této žádosti vyhovuje. Argumentace *à contrario* totiž jasně vede k závěru, že takové usnesení je rozhodnutím, které má na mysli ustanovení § 55 odst. 4 s. ř. s., tj. usnesením, „*jímž se řízení nekončí a jímž se nikomu neukládá povinnost*“. Namítá-li proto stěžovatel nepřezkoumatelnost usnesení krajského soudu pro nedostatek důvodů, je tato námitka zjevně zcela nepřipadná, neboť napadené usnesení nemusí být odůvodněno vůbec. Jen na okraj

pak Nejvyšší správní soud dodává, že oprávněnost (důvodnost) postupu krajského soudu v daném případě vyplývá již ze samotné skutečnosti, že původní zástupce byl ustanovení zproštěn.

Na výše uvedeném závěru pak nemůže nic změnit ani skutečnost, že rovněž stěžovatel byl zproštěn zastupování žalobce v jiné věci vedené před jiným soudem.

Předpokladem úspěšné kasační stížnosti je prokazatelné pochybení ze strany krajského soudu při posuzování žádosti žalobce o ustanovení zástupce pro řízení. V daném případě však nelze v tomto směru soudu cokoli vytknout. Soud není povinen preventivně zjišťovat, zda mezi žadatelem a ustanoveným advokátem může být narušen vztah důvěry a ani z ust. § 20 zák. č. 85/1996 Sb. takovouto povinnost soudu nelze dovodit. Skutečnost tvrzená stěžovatelem v kasační stížnosti přitom soudu nebyla a ani nemohla být známa a nelze mu proto klást za vinu, že ji při svém rozhodování nezohlednil. Nedostatek důvěry mezi stěžovatelem a osobou žalobce nepochybně brání řádnému výkonu povinnosti, k níž byl stěžovatel ustanoven, namísto mimořádného opravného prostředku však bylo třeba, aby stěžovatel krajský soud o této skutečnosti zpravil a požádal o zproštění ustanovení tak, jak to předpokládá ust. § 20 odst. 2 zákona o advokacii a jak to ostatně učinil již předchozí zástupce žalobce.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadené usnesení netrpí vadou podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žádnému z ostatních účastníků prokazatelně žádné náklady v souvislosti s řízením o kasační stížnosti nevznikly, Nejvyšší správní soud jim proto náhradu nákladů nepřiznal.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 23. května 2007

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

